

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Pastuszko

SSN Maria Szczepanec

w sprawie ze skargi Z. J.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki  
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach w sprawie o sygn.  
V ACa 260/22,

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw  
Publicznych w dniu 28 maja 2024 r.,

**I. stwierdza, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym  
w Katowicach w sprawie o sygn. akt V ACa 260/22 nastąpiła  
przewlekłość postępowania;**

**II. przyznaje Z. J. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w  
Katowicach sumę pieniężną w wysokości 2000 (dwóch tysięcy)  
złotych, za okres od 3 stycznia 2023 r. do 22 stycznia 2024 r.;**

**III. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego  
w Katowicach na rzecz Z. J. opłatę od skargi w wysokości 200 zł  
(dwieście złotych);**

**IV. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego  
w Katowicach na rzecz Z. J. kwotę 240 (dwieście czterdzieści)  
złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w  
spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia  
od dnia doręczenia postanowienia Skarbowi Państwa - Sądowi**

**Apelacyjnemu w Katowicach do dnia zapłaty tytułem kosztów zastępstwa procesowego;**

**V. oddala skargę w pozostałym zakresie.**

Grzegorz Pastuszko Paweł Księżak Maria Szczepaniec

#### UZASADNIENIE

Pismem datowanym na 4 stycznia 2024 r. (data prezentaty Sądu Apelacyjnego w Katowicach – 16 stycznia 2024 r.) adw. P. S. – pełnomocnik Z. J. (zwanej dalej: Skarżąca) wniosła o:

1. stwierdzenie, że w sprawie o sygn. akt V ACa 260/22, toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach nastąpiła przewlekłość postępowania;
2. zobowiązanie Sądu Apelacyjnego w Katowicach do rozpoznania sprawy Skarżącej w terminie 3 miesięcy od dnia rozpoznania skargi;
3. przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącej kwoty 3000 zł (trzech tysięcy złotych);
4. zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Katowicach kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pełnomocnik Skarżącej wskazała, że w sprawie jej Mandantki akta sprawy z Sądu Okręgowego wraz z apelacją pozwanego wpłynęły do Sądu Apelacyjnego w Katowicach 29 kwietnia 2022 r. Od dnia wpływu akt do sądu minęło 615 dni (1 rok, 8 miesięcy i 5 dni), zaś od ostatniej czynności podjętej przez Sąd Apelacyjny (wg portalu informacyjnego) 7 czerwca 2022 r. minęło 576 dni (1 rok 6 miesięcy i 27 dni). W ocenie Skarżącej tak długi okres oczekiwania na rozpoznanie sprawy świadczy o rażącym naruszeniu przysługującego Skarżącej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Zdaniem pełnomocnika Skarżącej stan faktyczny postępowania nie jest skomplikowany. Apelację od wyroku sądu I instancji złożył pozwany jedynie w stosunku do alimentów na małoletnie dzieci. Co więcej wszelkie dowody zostały przesłane przez strony. W

ocenie Skarżącej brak rozpoznania sprawy przez tak długi okres naraża ją na bardzo poważne konsekwencje, w szczególności finansowe.

W odpowiedzi na skargę, Skarb Państwa – Prezes Sądu Apelacyjnego w Katowicach wniósł o oddalenie skargi. Uzasadniając powyższe stanowisko Prezes Sądu Apelacyjnego podniósł, że od dnia wniesienia pozwu do dnia złożenia skargi nie upłynął okres trzech lat. Co więcej, że sprawa Skarżącej została już prawomocnie zakończona wydaniem wyroku przez Sąd Apelacyjny w Katowicach. W dalszej części Prezes wskazał, że choć w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że trwający ponad 12 miesięcy okres oczekiwania na wyznaczenie rozprawy apelacyjnej uzasadnia stwierdzenie przewlekłości danego postępowania sądowego, to jednak nie jest to sztywna cezurą czasową dla oceny sprawności postępowania z punktu widzenia konwencyjnych, konstytucyjnych i proceduralnych dyrektyw osądzenia sprawy w rozsądnym terminie. Dalej, że nie w każdym przypadku, w którym przekroczony został okres 12 miesięcy, w przeciągu którego nie został wyznaczony termin rozprawy, skutkuje on powstaniem przewlekłości postępowania w rozumieniu ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „u.s.p.p.”). Ocena spełnienia obowiązku rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie zależy od konkretnych okoliczności, a zatem wymaga uwzględnienia wielu czynników wpływających na tok postępowania. Zdaniem Prezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach konsekwencją powyższego jest to, że stwierdzenie przewlekłości postępowania jest oceniane w sposób indywidualny, tj. z uwzględnieniem okoliczności danej sprawy.

Uzupełniając Prezes Sądu Apelacyjnego w Katowicach nadmienił, że zgodnie z § 79 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych, za wyjątkiem spraw pilnych, sprawy apelacyjne są wyznaczane na rozprawy wg kolejności ich wpływu. Sprawy rozwodowe nie należą do kategorii spraw, które z woli ustawodawcy powinny być rozpoznawane poza kolejnością. Ponadto, że w obecnej sytuacji

kadrowej wydziału, przy uwzględnieniu tendencji wzrostowej wpływu spraw nie jest możliwe rozpoznawanie apelacji w terminach zadowalających strony. Podkreślił również, że wpływ spraw do V Wydziału Cywilnego Sądu Apelacyjnego w Katowicach znacząco wzrósł. W roku 2021 wpłynęło doń 1997 spraw, w tym 1224 sprawy apelacyjne. Z kolei do załatwienia pozostało 1612 spraw apelacyjnych. W roku 2022 r. wpłynęło łącznie 2757 spraw, w tym 1522 spraw apelacyjnych, zaś do załatwienia pozostało 1919 spraw apelacyjnych. W roku 2023 wpłynęło łącznie 3665 spraw, w tym 1889 spraw apelacyjnych, a do załatwienia pozostawało 2753 spraw apelacyjnych. Powyższy wzrost wpływu spowodował, że sędziowie nie są w stanie doprowadzić do likwidacji zaległości. Co więcej, wpływ spraw jest trudny do przewidzenia, a w sposób istotny zwiększył się on po przerwie w prowadzeniu rozpraw w związku ze stanem epidemii. Prezes Sądu Apelacyjnego wskazał również na niepełną obsadę kadrową w wydziale, gdzie na 12 etatów obsadzonych jest jedynie 9.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.s.p.p. strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Po dokonanej na potrzeby rozpoznania niniejszej skargi analizie akt sprawy toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach pod sygn. akt V ACa 260/22, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że w tej sprawie doszło do przewlekłości postępowania.

Jak wynika z akt przedmiotowej sprawy, apelacja strony pozwanej wraz z aktami sprawy wpłynęła do sądu II instancji 29 kwietnia 2022 r. Tego samego dnia wydane zostało zarządzenie o: (1) wpisaniu sprawy do repertorium; (2) zarejestrowaniu sprawy w systemie informatycznym SLPS po upływie 8 miesięcy

od daty jej wpływu do Sądu Apelacyjnego w Katowicach; (3) oznaczeniu sprawy symbolem 004, kategoria sprawy 7 oraz (4) o przedstawieniu akt sprawy przewodniczącemu wydziału celem nadania biegu apelacji. Kolejną czynnością podjętą w sprawie było doręczenie pełnomocnikowi Skarżącej odpisu apelacji, które to nastąpiło pismem datowanym na 17 maja 2022 r. Odpowiedź na apelację strony pozwanej wpłynęła do Sądu Apelacyjnego w Katowicach 7 czerwca 2022 r. Następnie – 29 grudnia 2022 r. dokonano przydziału sprawy sędziemu sprawozdawcy. Zarządzeniem z 3 stycznia 2023 r. zarządzono przekazanie akt na kalendarz spraw oczekujących na wyznaczenie terminu rozprawy oraz poinformowanie strony o składzie wyznaczonym do jej rozpoznania. Następnie na mocy zarządzenia z 22 stycznia 2024 r. (1) zobowiązano pełnomocnika Skarżącej do przedłożenia oświadczenia o zarobkach Skarżącej; (2) doręczono pozwanemu odpis odpowiedzi na apelację; (3) zobowiązano pozwanego do przedłożenia oświadczenia o zarobkach oraz (4) skierowano sprawę na posiedzenie niejawne na 27 lutego 2024 r. Wskutek wpłynięcia 2 lutego 2024 r. pisma pozwanego datowanego na 1 lutego 2024 r., w przedmiocie zmiany posiadanego adresu oraz zawierającego wniosek o doręczenie odpowiedzi na apelację na nowy adres, wydane zostało zarządzenie z 7 lutego 2024 r. o (1) doręczeniu kopii ww. pisma pozwanego pełnomocnikowi Skarżącej oraz (2) doręczeniu odpowiedzi na apelację na nowy adres pozwanego. Pismem datowanym na 8 lutego 2024 r. (data wpływu do Sądu Apelacyjnego w Katowicach – 13 lutego 2024 r.) pełnomocnik Skarżącej przedłożył zaświadczenie o zarobkach Skarżącej. Wyrokiem z 27 lutego 2024 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach w pkt. I oddalił apelację pozwanego oraz w pkt. II zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) wraz z odsetkami tytułem kosztów postępowania apelacyjnego. Tego samego dnia zostało wydane zarządzenie o doręczeniu odpisu sentencji orzeczenia stronom, które to zostało wykonane pismami z 4 marca 2024 r.

Z ustalonego przebiegu postępowania wynika zatem, że od 3 stycznia 2023 r. do 22 stycznia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach nie podejmował żadnych czynności zmierzających do zakończenia przedmiotowego postępowania. Jednocześnie należy wskazać, że po upływie ww. okresu sąd ten podjął szereg czynności bezpośrednio zmierzających do wydania w sprawie wyroku.

Z powyższych względów nie można mówić o przewlekłości postępowania w okresie następującym po 22 stycznia 2024 r., szczególnie mając na uwadze dynamikę czynności podjętych przez Sąd Apelacyjny.

Niezależnie od powyższego należy podnieść, że jakkolwiek kilku, czy nawet kilkunastomiesięczny okres wyczekiwania na termin rozprawy apelacyjnej mieści się w pojęciu rozsądnego terminu, w którym sprawa może oczekiwać na jej rozpoznanie, to jednak za pozbawione uzasadnienia uznać należy zwlekanie z rozpoznaniem sprawy przez tak długi okres, jaki ma miejsce w omawianym przypadku. W realiach niniejszej sprawy tego rodzaju stwierdzenie jest tym bardziej uzasadnione, że przez wskazany wyżej okres czasu brak było jakichkolwiek czynności sądu zmierzających do merytorycznego rozpoznania sprawy. Mając to na uwadze, należało stwierdzić, że w niniejszym przypadku doszło we wskazanym wyżej okresie do przewlekłości postępowania – polegającej na braku podjęcia czynności zmierzających do wyznaczenia rozprawy apelacyjnej, który to stan utrzymywał się dłużej niż to konieczne.

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę na podnoszoną w odpowiedzi na skargę kwestię sytuacji kadrowej Sądu Apelacyjnego w Katowicach oraz związanego z tym zwiększającego się obciążenia poszczególnych sędziów w tym sądzie orzekających. W tym aspekcie nie sposób przypisać winy w powstaniu przewlekłości postępowania wyłącznie Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach. Wskazywane braki kadrowe wynikają bowiem ze złej organizacji wymiaru sprawiedliwości na poziomie ogólnokrajowym, ponieważ to na władzach państwowych spoczywa obowiązek należytego zorganizowania funkcjonowania władzy sądowniczej. Rzeczpospolita Polska ma, wypływający z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz z art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284 ze zm.), obowiązek takiego zorganizowania systemu jurysdykcyjnego, aby właściwe sądy mogły podołać rozstrzyganiu spraw sądowych w rozsądnych terminach (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 lipca 2005 r., III SPP 121/05; z 16 stycznia 2018 r., III SPP 57/17).

Niemniej jednak powołane okoliczności są całkowicie niezależne od stron toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach postępowania, a zwłaszcza od Skarżącej, która swoim zachowaniem nie przyczyniła się do wydłużenia czasu jego trwania. Sygnalizowane trudności – choć z punktu widzenia Sądu Apelacyjnego w Katowicach mają charakter obiektywny – nie powinny zatem blokować, przez tak długi okres, sprawnego prowadzenia postępowania.

Zgodnie z art. 12 ust. 3 u.s.p.p. na żądanie strony skarżącej lub z urzędu sąd zaleca podjęcie przez sąd rozpoznający sprawę co do istoty albo przez prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze odpowiednich czynności w wyznaczonym terminie, chyba że wydanie zaleceń jest oczywiście zbędne. Zalecenia nie mogą wkraczać w zakres oceny faktycznej i prawnej sprawy. Mając na uwadze, że w sprawie Skarżącej został już wydany wyrok kończący postępowanie bezspornie w tym zakresie wydanie zaleceń jest oczywiście zbędne.

Stosownie do art. 12 ust. 4 zdanie pierwsze u.s.p.p. uwzględniając skargę, sąd na żądanie skarżącego przyznaje od Skarbu Państwa sumę pieniężną w wysokości od 2000 zł do 20 000 zł. Zgodnie zaś ze zdaniem drugim ww. przepisu bazowa wysokość sumy pieniężnej, przyznawanej od Skarbu Państwa, wynosi 500 zł za każdy rok dotychczasowego postępowania. Za odpowiednią w realiach niniejszej sprawy należało uznać kwotę 2000 zł, a żądanie w pozostałym zakresie należało oddalić. Stosownie do postanowień art. 12 ust. 4 zdanie piąte u.s.p.p., ww. zasądzona suma pieniężna została przyznana za okres, w którym została stwierdzona przewlekłość postępowania sądowego, a zatem od 3 stycznia 2023 r. do 22 stycznia 2024 r.

W ślad za art. 17 ust. 3 u.s.p.p. sąd uwzględniając lub odrzucając skargę z urzędu zwraca uiszczoną od niej opłatę. Zważywszy, iż w przedmiotowej sprawie skarga została uznana za zasadną należało z urzędu zwrócić Skarżącej uiszczoną przez nią opłatę w ramach złożeniem przez nią skargi.

O kosztach postępowania, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika Skarżącej, będącego adwokatem, ustalone stosownie do § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości 22 października 2015 r. w sprawie opłat

za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1964) na kwotę 240 zł, orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1<sup>1</sup> i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 u.s.p.p.

Zdanie odrębne od postanowienia złożył SSN Grzegorz Pastuszko.

Grzegorz Pastuszko      Paweł Księżak      Maria Szczepaniec

[SOP]

**Zdanie odrębnego SSN Grzegorza Pastuszko  
do pkt. 2 postanowienia Sądu Najwyższego  
z dnia 28 maja 2024 r.,  
w sprawie I NSP 87/24**

Niniejszym zgłaszam zdanie odrębne do postanowienia Sądu Najwyższego z 28 maja 2024 r. sygn. I NSP 87/24 w zakresie pkt. 2, nie zgadzając się z rozstrzygnięciem, a w ślad za nim uzasadnieniem postanowienia w przedmiotowej kwestii.

W kwestionowanym pkt. 2 postanowienia Sąd Najwyższy przyznał skarżącej Z. J. do Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Katowicach sumę pieniężną w wysokości 2000 złotych, za okres od 3 stycznia 2023 r. do 22 stycznia 2024 r. Jednocześnie w uzasadnieniu postanowienia Sąd Najwyższy wskazał, że stosownie do art. 12 ust. 4 zdanie piąte u.s.p.p., ww. zasądzona suma pieniężna została przyznana za okres, w którym stwierdzono przewlekłość postępowania sądowego, a zatem od 3 stycznia 2023 r. do 22 stycznia 2024 r.

Odnosząc się do powyższego, w punkcie wyjścia zauważyć należy, że dla oceny rozstrzygnięcia objętego niniejszym zdaniem odrębnym kluczowe znaczenie ma art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej także: „u.s.p.p.”).



W świetle tego przepisu skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

Tak ukształtowane uregulowanie częściowo może wydawać się niejasne. Warto przypomnieć, że w przeszłości stało się ono źródłem interpretacyjnych rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych. U ich podstaw legł dylemat, czy sąd oceniając naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki powinien badać tok całego postępowania sądowego, czy też rozpatrując skargę strony w powyższym zakresie, może ograniczyć ocenę naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, tylko do etapu postępowania, w którym strona złożyła skargę. Na tle tego dylematu ukształtowały się dwie przeciwstawne linie orzecznicze, które odwoływały się do dwóch różnych sposobów interpretacji użytego w art. 5 ust. 1 u.s.p.p. sformułowania „w toku postępowania w sprawie.”

Według pierwszej z nich sformułowanie „w toku postępowania w sprawie” oznaczało, że sąd, do którego wpłynęła skarga, jest uprawniony do badania jedynie tego etapu postępowania, w toku którego wpłynęła skarga, nie jest zaś uprawniony do kontroli wcześniejszych etapów postępowania sądowego, które zostały zakończone w wyniku wydania merytorycznych orzeczeń kończących postępowanie w danej instancji, chociażby nie były one jeszcze prawomocne.

Zgodnie z tym stanowiskiem wniesienie skargi na przewlekłość postępowania ma służyć przyspieszeniu czynności podejmowanych na danym etapie toczącego się jeszcze postępowania w określonej sprawie, jej celem jest bowiem zlikwidowanie opieszałości sądu, przed którym sprawa zawisła, przez wymuszenie należytej sprawności i nadanie sprawie odpowiedniego biegu.

Druga z linii orzeczniczych opierała się na założeniu, że zawarte w art. 5 ust. 1 u.s.p.p. sformułowanie „w toku postępowania” dotyczy całego postępowania sądowego aż do jego prawomocnego zakończenia. Przyjęto więc w niej, że zakończenie postępowania sądowego w danej instancji nieprawomocnym wyrokiem nie wyklucza badania przewlekłości tego etapu postępowania.

Powyższe rozbieżności zostały usunięte Uchwałą siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13. W Uchwale tej Sąd Najwyższy

wskazał, że w postępowaniu ze skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki ocenie pod kątem przewlekłości podlegają zarzuty skarżącego odnoszące się do przebiegu postępowania, od jego wszczęcia do prawomocnego zakończenia, niezależnie od tego, na jakim etapie tego postępowania skarga została wniesiona (art. 5 ust. 1 u.s.p.p.).

Stanowisko to w pełni podzielam, podkreślając jednocześnie, że wpływ na moją ocenę mają również postanowienia Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (dalej: „Konwencja”) oraz ukształtowane na ich tle orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu (dalej: „Trybunał”).

Kluczowe znaczenie przypisać należy wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka Pierwszej Izby z 10 listopada 2004 r. w sprawie *Apicella przeciwko Włochom*, skarga nr 64890/01, w którym skład orzekający odniósł się do zagadnienia obliczania słusznego zadośćuczynienia za szkodę niematerialną spowodowaną przewlekłością postępowania. Wyjaśniając tę, kwestię skład ów wskazał ogólne kryteria, jakimi kieruje się Trybunał przy obliczaniu kwoty słusznego zadośćuczynienia zasądzanego skarżącym w sprawach, w których stwierdzono przewlekłość postępowania cywilnego. Podniósł on w tym zakresie, że: „Oszacowując zgodnie z zasadami sprawiedliwości szkodę moralną doznaną z powodu długości trwania postępowania, Trybunał ocenia, że podstawę do przeprowadzenia wyliczenia stanowi kwota wahająca się pomiędzy 1000 a 1500 euro za każdy rok trwania postępowania (a nie za rok opóźnienia).” I dalej: „Wynik postępowania krajowego (fakt, czy skarżący przegrał, wygrał, czy zawarł ugodę) nie ma znaczenia dla szkody moralnej doznanej z powodu długości trwania postępowania.”

Na marginesie zwracam uwagę, że przedmiotowe kryteria znalazły odzwierciedlenie w postanowieniach Sądu Najwyższego m.in. z: 6 stycznia 2006 r., III SPP 154/05; 3 listopada 2021 r., I NSP 173/21; 17 maja 2022 r., I NSP 116/22; 19 września 2023 r., I NSP 180/23 i I NSP 193/23; 23 kwietnia 2024 r., I NSP 56/24). Widać stąd, że standardy wynikające z Konwencji pozostają wyraźnie zakorzenione w orzecznictwie sądów krajowych.

Przenosząc rozważania ujęte w zdaniu odrębnym na realia sprawy, należy przypomnieć, że sprawa ta została zainicjowana wniesieniem pozwu do Sądu Okręgowego w Gliwicach w dniu 9 listopada 2021 r. (data nadania przesyłki poleconej) a zakończyła się wydaniem wyroku przez Sąd Apelacyjny w Katowicach 27 lutego 2024 r. Stąd w mojej ocenie, wobec treści art. 5 ust. 1 w zw. z art. 12 ust. 4 u.s.p.p. w postanowieniu z 28 maja 2024 r. w sprawie I NSP 87/24 przy zasądzonej w pkt. 2 kwocie należało orzec, że kwota ta została zasądzona za okres od 9 listopada 2021 r. do 27 lutego 2024 r. Powinno to zostać uwzględnione w odpowiedniej części uzasadnienia.

r.g.

[a.ł.]